

Kærlighed uden lige

Prædiken ved festgudstjeneste
i Jerusalemskirken i anledning
af dennes og Metodistkirkens
150 års jubilæum i Danmark,
søndag, den 11. januar 2009

Gudstjenestens evangelietekst (Joh 15, 9–17)

Som Faderen har elsket mig, har også jeg elsket jer; bliv i min kærlighed. Hvis I holder mine bud, vil I blive i min kærlighed, ligesom jeg har holdt min faders bud og bliver i hans kærlighed. Sådan har jeg talt til jer, for at min glæde kan være i jer og jeres glæde blive fuldkommen. Dette er mit bud, at I skal elske hinanden, ligesom jeg har elsket jer. Større kærlighed har ingen end den at sætte sit liv til for sine venner. I er mine venner, hvis I gør, hvad jeg påbyder jer. Jeg kalder jer ikke længere tjenere, for tjeneren ved ikke, hvad hans herre gør; jeg kalder jer venner, for alt, hvad jeg har hørt af min fader, har jeg gjort kendt for jer. Det er ikke jer, der har udvalgt mig, men mig, der har udvalgt jer og sat jer til at gå ud og bære frugt og blive ved med at bære frugt, så Faderen kan give jer, hvad som helst I beder om i mit navn. Dette byder jeg jer, at I skal elske hinanden.

Af Christian Alsted¹

Jeg var på udsalg i sidste uge – 30-40-50, helt op til 70 % rabat – det var helt fantastisk. Uheldigvis var jeg kommet to dage for sent. Det vil sige: Udsalget havde været i gang i to dage, så den trøje, jeg gerne ville have, var der stadig, men desværre kun i størrelse *Small* – og det kunne jeg ikke lige skrue mig ned i. Så jeg opgav ...

"Som Faderen har elsket mig, har også jeg elsket jer; bliv i min kærlighed." – Det er en dejlig opfordring, "Bliv i Guds kærlighed." Og det har han sagt til os, "for at vores glæde kan være fuld-

¹ Christian Alsted er præst i Jerusalemskirken og formand for Metodistkirkens Landsledelse. Red.

kommen. I skal elske hinanden ligesom jeg har elsket jer. Større kærlighed har ingen, end den at sætte sit liv til for sine venner, I er mine venner."

Det lyder så godt og rigtigt og dejligt. Og det kan vi sagtens nøjes med at tale om. Gud elsker os, og Gud elsker verden.

Men der var noget, jeg sprang over – og fordi jeg sprang det over, blev det Guds kærlighed ligeså billigt som et januarudsalg i finanskrisetider, hvor der er trukket mindst 50 % fra over hele linjen, og så er der faktisk ikke rigtig noget tilbage, der er noget ved.

Det er fuldstændig rigtigt – at Jesus elsker os – men det fører noget med sig. Ligeså uforbeholden og betingelsesløs hans kærlighed er til os, ligeså meget forventer han, at vi, når vi har taget imod den kærlighed, lader den have væsentlige konsekvenser.

Vi er hans venner, når vi holder hans bud. "Hvis I holder mine bud, bliver I i min kærlighed". – Og det virker, som om dét, han taler om, handler om holdninger og handlinger – om liv og om livsstil.

"Dette byder jeg jer, at I skal elske hinanden." Han siger det to gange indenfor nogle få sætninger. Så det må være vigtigt.

Mener han disciplenes indbyrdes kærlighed? Er det kærligheden i det kristne fællesskab han taler om? – Det er nærliggende, og vi kan sagtens finde ud af at gøre kærligheden eksklusiv, så den er forbeholdt dem, du hører sammen med. Der er ingen tvivl om, at Jesus ville, at hans efterfølgere skulle elske hinanden og give sig selv for hinanden, ligesom han selv havde givet sig for dem.

Men når han taler om, at vi skal blive i hans kærlighed, peger han også på, at han har elsket verden ved at give sig selv, ved at ofre sig uden forbehold – også for dem, som aldrig nogensinde vil vide af ham.

På mange busser i England står der:

"There is probably no God, so stop worrying and enjoy life." (Der er sandsynligvis ingen Gud, så drop bekymringerne og nyd livet.) – Det er sloganet i en kampagne, som en sammenslutning af britiske ateister har sat i gang under leder af *Richard Dawkins*.

Metodistkirken i England har givet økonomisk støtte til kampagnen, fordi de siger, den opmuntrer til fortsat interesse for tro på Gud ...

Det var min kollega *Ole Birch*,² der i en samtale sagde, at der er mennesker, der opfatter sig selv som Guds fjender, men selv betragter Jesus ikke noget menneske som sin fjende. Fjendskab er noget vi mennesker skaber.

Jesus fortæller os i Bjergprædikenen, at hvis vi vil være i hans kærlighed og elske ligesom han, så skal vi elske vores fjender og velsigne dem, der forbander os.

Der er ikke noget særligt i, at du holder af dine venner og din familie; det gør de fleste andre også. Men elsker du dem, du ikke kender, og dem, der ikke kan fordrage dig, så begynder det at ligne noget.

Venskabet med Jesus hænger sammen med, hvordan vi lever. Vi vokser i kærligheden sammen. Lederen af den metodistiske vækkelse *John Wesley*³ sagde det sådan: "Der er ingen anden hellighed end social hellighed." – Med det mente han, at vores vedvarende vækst i livet med Gud sker i fællesskab med andre.

² Ole Birch er ligesom Christian Alsted præst ved Jerusalemskirken. Red.

³ John Wesley, 1703-1791, vækkelsesprædikant og præst i Church of England, var sammen med sin broder, salmedigteren Charles Wesley, grundlægger af metodismen. Red.

Vi skal med andre ord holde hinanden fast på og støtte hinanden i at leve i ham, og i at blive ved med at hente kraften og kærligheden til at leve i ham.

I konflikten i Gaza – i de voksende spændinger i Congo – i det omsiggribende fremmedhad – i den meningsløse vold – i den uretfærdige fordeling af verdens ressourcer – kalder Jesus os til at blive i hans kærlighed. Han kalder Kirken, det kristne fællesskab, til at gøre sin røst, sine hænder og sine fødder gældende

Nogen må gøre noget – siger vi. Hvorfor er der ingen, der gør noget?

De amerikanske teologer *Stanley Hauerwas*⁴ og *William Willimon*⁵ fortæller om en samtale fra tiden, mens Ronald Reagan var præsident, og terrorismen kom fra Libyen. De bliver spurgt, hvad et kristent svar i den situation ville være. Og de siger: "Et kristent svar ville være, at vi i morgen annoncerer, at nu sender Metodistkirken 1.000 missionærer til Libyen, for vi har opdaget, at det er et område, der er klar til at modtage det kristne budskab. Vi ved, hvordan man udsender missionærer, så det ville være en god traditionel kristen reaktion."

"Men det kan I jo ikke, det er ulovligt at rejse til Libyen, og de vil aldrig få visa til at rejse ind i landet."

"Nej," svarede de, "det er ikke rigtigt. Jeg indrømmer, at vi ikke kan tage til Libyen, men det er ikke, fordi vi ikke vil få et visum; det er, fordi vi ikke længere har en kirke, som skaber mennesker, der tør gøre noget så modigt. Men der var engang, hvor vi gjorde ..."

Jeg har læst rigtig meget om Jerusalemskirkens historie gennem de seneste måneder – og jeg må ærligt sige, at jeg er glad og stolt over at tilhøre denne her menighed og være præst for den. Menigheden har en fantastisk og inspirerende historie. – Jeg beundrer den iver og den kærlighed, de arbejdede med i slumområderne i Adelgadekvarteret, hvor der i karreen mellem Adelgade, Klerkegade, Borgergade og Gothersgade i begyndelsen for 100 år siden var 34 værtshuse og 12 bordeller; en flaske brændevin kostede 22 øre, og folk vaklede døddrukne rundt i gaderne. Lige dér gik Kirken i gang. Der var unge kvinder – *slumsøstre* blev de kaldt – som besøgte familierne for at se, hvad de kunne hjælpe med – menigheden organiserede børnebespisninger, arbejdsanvisning, beskæftigelsesprojekter, undervisning og meget, meget mere, og de forkyndte om Jesus Kristus. Der er mennesker, der er her i kirken i dag, fordi der var mennesker, der fulgte Guds kald og overskred deres egne grænser for at følge ham.

Og jeg spørger mig selv, hvad vil det sige, at være en voksende oase her midt i København i dag.

Vi kan lægge mange planer, og investere meget energi i alle mulige projekter.

Dét, der virkelig kommer til at betyde noget, er, om vi bliver i Jesu kærlighed. Om vi er villige til at gå over vores egne grænser og elske dem, vi ikke kender, og gøre godt mod dem, som måske ikke engang siger tak for det. Om vi bygger bro til dem, der kommer fra en anden kultur, rækker en hånd til en nabo, tager en ekstra time på arbejdet for at snakke med en kollega om noget vigtigt over en kop kaffe, og om vi giver rum til det barn, der har det vanskeligt.

Du kan se det ske – hver torsdag aften, når spejderne mødes; det sker, når én i et af gospelkorene deler sine bekymringer med de andre, og de beder for det; det sker hver dag henne i cafeen i det sociale arbejde; det sker mange gange hver dag. Der er mennesker, der kommer til tro på Gud; der er mennesker, som vil elske andre, som vil blive i Jesu kærlighed. Det sker ...

⁴ *Stanley Hauerwas*, f. 24. juli 1940, er episkopal (dvs. anglikansk) teolog, etiker og juraprofessor. Red.

⁵ *William Henry Willimon*, f. 15. maj 1946 er biskop i *United Methodist Church* i USA. Red.

Det bliver fortalt, at der var en salme, som mange danske frihedskæmpere sang, når de blev ført fra Vestre Fængsel ud til Ryvangen for at blive henrettet under besættelsen. Sangen blev modstandsbevægelsens kampsang: "Altid frejdig når du går" – særlig verset:

"Kæmp for alt, hvad du har kært, dø, om så det gælder, da er livet ej så svært, døden ikke heller."

Der er mennesker, der er parate til at dø for friheden, for menneskelig værdighed, for deres tro, for dem, de elsker – og det kan vi næsten forstå, og vi kan beundre det, som nogle af de fineste udtryk for menneskelig kærlighed og styrke. Jesus går mindst et skridt videre – han sætter ikke bare livet til for dem, der vil være hans venner. Han sætter også livet til for dem, der intet vil have med ham at gøre, som fornægter ham, forbander ham og bekæmper ham.

I bogen *Hytten* fortæller William Paul Young⁶ om Gud, at han omtaler hvert enkelt menneske med: "ham holder jeg særlig meget af", "hende holder jeg særlig meget af." Den kærlighed, som ikke kan holdes tilbage; som har en grænseoverskridende befriende kraft i sig; som uforbeholdent og betingelsesløst elsker og uanset hvad bliver ved med at gøre det, det er den kærlighed, Jesus personificerer.

Det er i ham, vi finder hele motivationen, drivkraften og ikke mindst modet til at være kirke, til at være en voksende oase i København, til at overvinde os selv, gå over vores egne grænser for at dele hans kærlighed med andre mennesker.

Når det kristne fællesskab, Kirken, virkelig kommer i funktion, som Jesus ville det, så er den verdens håb.

Og det er dét, vi stadig er kaldede til og altid vil være kaldede til at være.

Klik her for at udskrive artiklen (printerens skal være tændt)

Klik her for at sende artiklen til en ven eller bekendt (Outlook skal være startet)

Klik her for at komme til forsiden af catholica.dk

⁶ William Paul Young, amerikansk forfatter, der ret ukendt debuterede med best-selleren *Hytten*. Bogen er udgivet på dansk af forlaget Boedal. Red.